שלישי הבא מחמת שני כו'. דשמעינן מינה תרתי (ב"ק) אוכל הבא מחמת טבול יום דסבירא ליה כאבא שאול (ב"ק) שלישי הבא מחמת שני נהי דהמשני בקדש היא דאמר דייתי מינה כדקתניד בטבול יום דהתם מעלה דרבנן היא ובקודש מקודש מיירי, ורבי יוסי מדאורייתא קאמר, אבל רבינו מינה דייתי מינה:

וכ"ת כו' הא לייתינה. ר' יוסי מק"ו ממחוסר כיפורים דאיכא למיפרך מי מה למחוסר כיפורים שכן אב הטומאה ולא פריך דלא חשיב ליה ר' יוסי פירכא, דהשתא דמבטל לה, אזלה לה ההיא טומאה: כל המעון ביאת מים מדברי סופרים. כל שהוא מאור מן התורה ומכמים הזקיקו לבא במים וליטהר כגון הבא לאכול ולשתות ורוצה במים שאובין, והאוכל חלי פרס אוכלין טמאין, והיולד שהגליסוס טבילה, כולם בתורת מים המעיטום: מטמאין את הקדש. להיות שלישי ויעשה רביעי, ופוסלין את התרומה: ומכמים אוסרין במעשר. בתחילה אבל נגיעה שרי, וחולין אף לאכול והכי אמר בחגיגה (דף יח:) והוא הדין נמי דלרבנן אין שני עושה שלישי בחולין והאי דלא חשיב להו לפי שלא נתפרשו שמוקן ור"מ ומטמאין קאמר: דאם אינתה. דשלישי בחולין מן התורה ליתיה רביעי בתרומה מק"ו מטבול יום כדאמרינן לשלישי לעיל מפני בחולין: וחמישי בקדש. מרביעי בתרומה מק"ו ממחוסר כיפורים כדאמרינן לרביעי לעיל משלישי בתרומה: האוכל אוכל ראשון. חלי פרס מאוכל ראשון נעשה גופו ראשון לטומאה מדרבנן, והאוכל אוכל שני שני נעשה גופו שני, ובשחיטת חולין מפרש טעמא שעשה את האוכל חמור כמאכל בהשותפו (חולין ד' לד.): רבי יהושע אומר האוכל אוכל ראשון אוכל אוכל שני שני. מאכל ראשון לא עביד ליה ראשון אלא שני שאין האוכל חמור כמאכל אבל מאכל שני שעשה אותו שני שני, והתם מפרש טעמא, מפני שני שעשה שני בידים ומקדש לכן מלינה דלא שכיחא היא ואין נראה לר"י מירון זה חדא שאפילו בשאון לא דקדק שבכאן הוא אמר לפסול את הגויה ועכשו הוא אומר אלו פוסלין בתרומה משמע אפילו במנע ובכאן לא גזרו אלא טומאת פנים אבל טומאת חוץ ועוד היאך אנו אומרים ביומא פרק אחרון (דף פ:) אמר רב פפא הכא לטומאת גויה דאורייתא ומותיב מי אמר רב פפא הכי והכתיב לא תטמאו בהם ואמר רב פפא מכלן לטומאת גויה דאורייתא ומתרץ מדרבנן וקרא אטמכתא בעלמא ואם היה מגזרה י"ח דבר וכי כזה היה מועה בעל הגמרא שהם דאורייתא והלא פעם איסורים בכל הטעם אלא ודאי גרלה דתרי גזירות הוו חדא גזירת טומאת פנים אבל טומאת חוץ דהיינו פסול גויה דהרוחה סבר דמותר להגיע טומאה למשקין דהא זה כשאכל תרומה ואח"כ שותה משקין טמאים טוענין זה בזה בחוץ מעיו ולא חיישינן להכי נמי לא נחוש אפי' בחוץ להכי גזרו ודוקא בשני בידים אבל בכבילה לא שהרי האוכל כבילה מתעכל בתוך מעיו ונשאר בין שיניו ולכשיהיה בבני מעיו יפחת הרבה מכבילה ואין אדם מועה שאפילו אוכל אוכלין טמאין בכבילה ושותה משקין דתרומה לא יאמר א"כ טיהרו הן בכבילה אפי' בחוץ דהא בפנים לא היה כבילה שהרי נתעכל האוכל ולא היה כשיעור לטמא ודוקא באוכלין מלרוך יותר מכשיעור משום דמתעכל אבל משקין אפילו גויה בכדי רביעית דאין דרך משקה להתעכל בתוך מעיו וא"ת היה להן להוסיף יותר מעט מ"מ כיון דנחית לשיעוריה הפמיד אותה על שני בידים שהוא שיעור ידוע וגזרה אחרת אותה של שבת שגזרו בכבילה אף על מגע ואותה של שחיטת חולין (דף לד.) דאמר עולא האוכל אוכל שלישי של חולין שנעשו של טהרת תרומה אפסל גופו מלאכול בתרומה אינו יודע לפרש אם היה מאותה גזירה דאמרה מ"מ למה גזרו לי משום טומאת חוץ הלא אפילו אם היה נגע בשלישי שבתרומה לא היה נפסל אחין שלישי עושה רביעי בתרומה כדמוכח התם* דתניא חולין שנעשו על טהרת הקדש הרי הוא כחולין רבי אלעזר ברבי לוזר אומר הרי הן כטומאה לטומאת שנים ולפסול אחד א"כ אינו רביעי וא"ת מגזרה שניה ומשום משקין דאכל אוכלין טמאין ושתה משקין דתרומה אם כן למה נפסל גופו יהי' טמא אפי' בחגיגה וא"ת גזרה שלישית היא מ"מ הטעם לא נודע אלא א"כ נאמר דכו גזרה לגזרה ולפי פירוש הקונטרס שפירש בשחיטת חולין אינו גרלה ואינו מיושב יפה שמפרש האוכל אוכל ראשון אם אינו אוכל אוכל שני אינו אוכל אוכל שלישי אינו אוכל רביעי אינו אוכל חמישי אינו אוכל אוכל אחד אינו אוכל אוכל אחד אינו אוכל אוכל אחד